

אגרות הר"ף

פרשת מטות - מסעי

ה' אגרות מרכיני האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א ראב"ד מרוקו ובהם עצה לחיים, מעשי קרמונים, הדרכות ומנהגים, עצות מוסריים וניצוצי אורים, אור מישורים, ממעין תורה נובעים, ליישר הלככות ולטוהר המעשים + דברי קודש שכתב רבינו מתוך אגרות "חזון יאשיהו" ימי בין המצרים תש"ע, והמשך הלכות ימי בין המצרים ותשעה באב (שהודפסו באגרות הר"ף פרשת פנחס) שנקטבו השבוע בידי רבינו שליט"א + שבוע פרשת מטות"מ, תמוז תשפ"א

מנהגים והלכות לימי בין המצרים

כמנהג האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א:

שתתבטל מהם ההנאה מבגד מכבס בשעור כזה שאם יביאו לו בגד כזה מאיש אחר יהא מאוס בעיניו ללבושו. ולכן אם לבשם תחלה במקום ממוזג, הרי צריך כמה שעות. ואם הולך ברחוב ומזיע יותר, די בזמן קצר יותר.
ט. הנה מובא ברבותינו זצוק"ל, דגם אם לובש בגד על בגד מועיל באם נקלטה זעה גם בבגד החיצון בשעור הנ"ל.

י. אסור לספר קטנים בזמן הזה ויקפידו גם על קטן מתחת גיל חנוך.

יא. סרוק השער בין איש בין אישה מתר בימים אלו.

יב. הצריך לרחץ לרפואה מתר בימים אלו, אך ביום ת"ב יעשה שאלת חכם.

יג. רחיצה לצורך מצוה מתרת בשבוע זה, ולכן גדה רוחצת וטובלת ואפילו בחמין. (עין ברמא סטז ובמב סקצב)

יד. הרגיל לטבל בכל יום וכן המקפיד בטבילת עזרא וכן סנדק ואבי הבן וכן מי שנוהג כל השנה לטבל קדם שילך לבית החיים ואחר שחזר מבית החיים וכן סופר הרגיל בכך תמיד, מתרין לטבל אף בשבוע שחל בו.

טו. נהגו שלא לאכל דגים בסעודה המפסקת. (עין שוע תקנב סב)

טז. פרות חיים מתר לאכל כמה מינים. (שוע טד)

יז. יקפיד שלא לאכל סלט פרות לתענוג.

יח. גם מי שפטור מן התענית כגון חולה וכו' וכן קטנים שלא צמים, יאכלו סעודה

א. הנה מובא בטור במסקת סופרים, דגם הנשים כאנשים בקריאת איכה ע"כ. ולכן ישתדלו גם הנשים לשמע או לקרא מגלת איכה.

ב. מובא במדן השלחן ערוך (תקנה סב): יש מי שנוהג לשכב בליל תשעה באב מטה על הארץ ומשים אבן תחת ראשו, ויש לאדם להצטער בענין משכבו בליל ת"ב. ואמנם מעברות ומניקות ואנשים חלשים פטורים.

ג. בבקר (ת"ב) נוטל ידיו מכלי, ג פעמים לסרוגין עד קשרי אצבעותיו. (עין שוע תקנד ובמב סקכא) וכן אחרי יציאה מבית הכסא יטל ידיו עד קשרי אצבעותיו בלבד. (עין שוע תקנד טט)

ד. מי שיש לו ללבוש על גופו או לפוף בעיניו או דמעות או חלי שיש בו הפרשות סביב העין, מתר להרצם דאינה רחיצת תענוג. (עין בשוע)

ה. הובא בברכי יוסף (תקנה סא) וכן נהגו אבותי ורבותי זצוק"ל, דהרגיל בתפלין רבנו תם לא ימנע מלהניחם בת"ב.

ו. בגדים חד פעמים מתר להחליף בכל יום בתשעת הימים משום שאין בהם שמחה של בגד חדש.

ז. מי שאי אפשר לו שלא להחליף בגדים בכל שבוע שחל בו ת"ב, יכין בגדים קדם שבוע זה, בין גברים בין נשים. ואם לבש אותם פעם אחת אחרי כבוסן מתר ללבושם.

ח. הנה מובא ברב פעלים (אוה חד סי כט) שהשעור של הלבישה הוא עד שיקלט בהם מקצת זעה מן הנוף, ואין בזה זמן קבוע אלא לפי המציאות

מפסקת כדינה.

דברי קודש שכתב רבינו מתוך אגרות "חזון יאשיהו" ימי בין המצרים תש"ע

אגרת א'

אם אשכחך ירושלים

אלו ובליל תשעה באב, מצונו מלכנו, לזכר את הרבן ביתו, זוהי גדלת אלוקינו!

לא רק בימים אלו מזכירים אנו את הרבן בית המקדש, אלא בעדות רבות ישנו מנהג, בכל בית אשר נכנס לגור בו האדם, לשיר אמה על אמה בפתח הבית בלא סיד וצבע. וכך נהגו מימים ימימה, בכל שלחן סעודה אף סעודת מצוה, להשאיר מקום אחד או חלק אחד בשלחן, להחסיר ממנו מעט ולהניח מקום פנוי, בלי קערה מן הקערות הראויות להיות שם. ובעדות רבות, מנהג טוב הוא: כל

כ"ג בתמוז
"אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחת"

מחיבים אנו, בכל עת ובכל זמן, לזכר את הרבן בית המקדש בדרך העולם. כל מלך כותב בספר דברי הימים של מלכותו, את כל נצחונותיו ומפרסם ומגדיל את מלכותו ואת כשלונותיו וימיו הקשים, מסתיר הוא מכולם. אף מלכנו לא כך, בליל הסדר, מספרים את גאלת מצרים, קריעת ים סוף, עשר מכות וכו' ובימים

אישה, בת ישראל קדשה כשלבשת את תכשיטיה, כסף וזהב, משירת ממני התכשיטים, שנהגות נשים לענד ולא עונדת אותם במלואם, כסט שלם. וכן, כשתתן נושא אישה, נהגו בעדות רבות לשים על ראש החתן, במקום התפלין עפר וכן, שוברים הכוס מתחת לחפה ומזכירים בכל זמן "אם אשכח ירושלים..."

ובכל שמחה, ששמח האדם, מזכירים את הרבן ביתנו. וידוע המובא בספר עמק המלך, שבכל שמחה, המתקיימת בעולם, בא לפני הקב"ה, קול בכיתה של רחל אמנו ובדאי, גם אנו, צריכים לזכור ולהזכיר, את הרבן ביתנו ואמרו חז"ל: המתעצב ודואג בסעדתו על הרבן מעלה עליו הקב"ה כאלו חזר ונבנה וימים אלו עדינים ורגישים הם בשמים.

וספר לנו אחד מבני קהלתנו, אשר דיידו משנים עברו אשר היה מעשידי עולם, אך רחוק מהקב"ה, רכש את אחד מהבנינים החשובים והיקרים בעולם וקבע את יום פתיחתו, ליום תשעה באב. הלך אותו יהודי לחברו, אשר רכש הבגין וניסה לשדלו במלים: 'יהודים אנו ואלקים החריב את ביתו ביום זה ואינו מן הראוי לעשות יום שמחה והוללה, ביום רגיש זה. אך אותו אדם בשלו חזר ואמר: הזמנתי את כל גדולי האמה ואין אני יכול לבטל.

בליל תשעה באב, רבו ככלו של עם ישראל, ישבו ובכו על הרבן הבית ואותו יהודי, ישב ושמו והתכבד בעשרו ובהדר גאונו; לא עברו

חדשים ומעשר מפלג ועצום, אותו יהודי הלך וירד מטה מטה, עד שבסופו הגיע לפשט יד.

וכששמענו המעשה, חשבנו בדעתנו, על מה שמובא בנביא על יהוים המלך, כאשר ישב על כסא מלכותו ובאו והביאו לפניו את מגלת ספר אשר צוה ה' לירמיה, חרה אפו עד מאוד והתלונן על אשר מפריעים את מנוחתו בבית החרף שלו. בחדש התשיעי, באותה עת היה יושב ליד האח, לקח המגלה והשליכה לתוך האש. ויהי אחרי מעשה יהוים, צוה הקב"ה לירמיה נביאו: שוב וקח לך מגלה אחרת ונוסף בה, עוד דברים קשים וחמורים.

ומה עלה בסופו של יהוים? מובא במדרש ויקרא רבא: כון שעלה בנבוכדנצר להחריב את ירושלים, ענהו עניינים קשים ביותר; אמרו חז"ל: לקח את בשרו ולקח חתיכה חתיכה, בפני הכלבים, שיאכלו.

ולכן נשמר ונזהר בימים אלו, אשר הרבן הבית הראשון, קרה באותו היום וכן, בית שני וכן, גרוש ספרד וכן, גרוש צרפת וכן, דברים רעים וקשים קרו ביום זה.

ונקשה מדוע כל זה קרה ביום זה? הקב"ה מזכיר לנו, בכל פעם שגראה שכהה, באים דברים קשים לעולם, להזכיר את חמרת ותוקף יום זה: הקב"ה זכנו בקרוב, שנשמע ונתבשר בשורות טובות, ישועות ונחמות וציון במשפט תפדה ושיבה בצדקה"

ארת ב'

למען אחי ורעי!

לכן, הקב"ה פורע מקם.

כששמע סמאל את הדבר שמוח שמחה גדולה והיה מתפעל ואומר נצחתי את מיכאל השור. מיד חרה אפו של הקב"ה על סמאל הרשע ואמר לו: אי סמאל, או רצונך לפטור עשרה מחכמי ישראל מהריגה, או תקבל עליך צרעת לעולם הבא. אמר סמאל הרשע: לא אפטר עשרה צדיקים מהריגה ואקבל עלי צרעת לעולם הבא. חרה אפו של הקב"ה, על סמאל וקרא למטרוון הסופר הגדול והשור ואמר לו: כתוב וחתום ששה חדשים שלמים, נגע צרעת, שאת וספחת ובערת וירקון ושיחין רע, על ארם הרשעה ונפרית ואש על האדם והבהמה ועל הכסף והזהב ועל כל אשר להם.

וכששמע רבי ישמעאל כך, מיד נתקררה דעתו והיה מהלך ברכיע אנה ואנה, והיה רואה מזבח סמוך לכסא הכבוד. אמר לגבריאל: מזה? אמר לו מזבח הוא. אמר לו: מה אתם מקריבים עליו בכל יום? אמר לו: מיכאל השור הגדול: נפשות של צדיקים אנו מקריבים עליו, בכל יום. מיד ירד רבי ישמעאל והגיע לארץ ואמר, שכבר נגזרה הגזרה, נכתב ונחתם. מצד אחד, הצטערו ומצד שני, שמחו ששקולים כנגד השבטים ואלו הם עשרה הרוגי מלכות: רבי ישמעאל, רבי שמעון בן גמליאל, רבי עקיבא, רבי חנניה בן תרדיון, רבי אלעזר בן שמוע, רבי ישבב הסופר, רבי חנניה בן חכינאי, רבי יהודה בן בבא, חוצפית המתרגמן ורבי יהודה בן דמא - אלו הם עשרה הרוגי מלכות.

נכנס הקיסר וכל גדולי רומי אחריו, אמר להם: מי יהרג ראשון? אמר להם רבי שמעון בן גמליאל: אני! נשיא בן נשיא, מזרעו של דוד המלך, אני אהרג תחלה! ענה רבי ישמעאל כהן גדול: אני בן כהן גדול, מזרעו של אהרן הכהן אני אהרג תחלה ולא אראה במיתת חברי!

אמר הקיסר: זה אמר, אני אהרג תחלה זה אמר, אני אהרג תחלה - אם כך, הפילו גורלות ביניהם. ויפל הגורל על רבי שמעון בן גמליאל וצוה הקיסר לחתך את ראשו תחלה ותחכהו. ונטל רבי ישמעאל, את ראשו של רבן שמעון בן גמליאל ונתנו בין ירכיו וצווח עליו במד נפש ואמר: איך תורה ואי שוכרה? הלשון שהחיתת, מבארת התורה ב-70 לשונות, איך עתה לוחכת את העפר? והיה מתאוונ ובוכה, על רבן שמעון בן גמליאל. אמר לו הקיסר: מה זה ומה זה? אתה זקן שאתה בוכה על חברך? היה לך לבכות על עצמך! אמר לו רבי ישמעאל: אני בוכה על עצמי, שחברי, גדול ממני בתורה ובחכמה ועל שהקדימני בישיבה של מעלה אני בוכה!

עוד הוא מדבר ומתאוונ ובוכה ומקונן, ביתו של הקיסר, הסתכלה מן החלון וראתה את יפיו של רבי ישמעאל כהן גדול ושלחה לאביה, שיש לה שאלה אחת מלפניו. ענה הקיסר ואמר: הכל אעשה למען בתי, חוץ מרבי ישמעאל וחבריו. אמרה לאביה: לפחות, תפשיט את עורו ותתן

כד תמוז

נחזר ונשגן לעצמנו, לכל אהובינו, לעורך רחמים וזכות בשמים, על כלל עם ישראל, הנמצאים בצרה ובשביה, העומדים בין בים ובין ביבשה - 'המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרחוק מאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה השתא בענלא ובזמן קריב' ונשגן את ראשון, מעשרה הרוגי מלכות, אשר נהרגו בזמן קזה והם עומדים, בכל עת ובכל זמן, לפני הקב"ה ומליצי ישר על עמנו: ראשון שבהם רבי ישמעאל כהן גדול, אשר זכה למעלה רמה וגדולה שאין ממנה והגיע למדרגה, אשר הקב"ה, ככבודו ובעצמו, היה אומר לו "ישמעאל בני ברכני נא"

כשיצאה הגזרה מלפני קיסר רומי, לקח עשרה צדיקים וקדושי עליון ולהוציאם להורג, על אשר אחי יוסף מכרו את יוסף לארץ מצרים ועמד הקיסר וטען בתורחם כתוב: 'ונגב איש ומכרו מות יומת' היכן התקים דבר זה אצל אחי יוסף? עמד ואמר: עשרה מקם יהיו כנגד עשרת השבטים: אמרו לו חכמי ישראל לקיסר: תן לנו זמן, שלושה ימים, אם נמצא זכות על עצמנו מוטב ואם לאו, עשה מה שתחפץ. הסכים הקיסר. יצאו מלפניו והלכו מלפני רבי ישמעאל כהן גדול, שזיכר את השם הגדול ויעלה לרקיע ויחקר וידרש, אם גזרה זאת היא, מאת ה' ותברך.

טהר רבי ישמעאל את עצמו, בטבילה ובקדושים ונתעטף בטלית ובתפלין והזכיר השם המפורש, מיד נשאתו הרוח והביאתו למעלה, עד הרקיע הששי. ופגש בו גבריאל המלאך ואמר לו: אתה הוא ישמעאל, שאלקך משתבח בך בכל יום, שיש לו עבד בארץ שדומה לקלסתר פניו? אמר לו: אני הוא.

אמר לו גבריאל: למה עלית לכאן? ענה ואמר לו: לפי שמלכות הרשעה, גזרה גזרה עלינו לאבד מתוכנו עשרה מחכמי ישראל ועליתי לדע הגזרה אם היא מאת הקב"ה? אמר לו גבריאל: אם היא גזרה לא תתומה, תוכל לבטלה. אמר גבריאל המלאך לרבי ישמעאל: ישמעאל חי נפשו, שך שמעתי מאחורי הפרגוד שעשרה חכמי ישראל נקשרו להריגה ביד מלכות הרשעה. אמר לו רבי ישמעאל: למה? אמר לו: על מכירת יוסף, שמכרו אחיו, שמדת הדין מקטרגת בכל יום, לפני כסא הכבוד ואומרת: כלום כתבת בתורתך אות אחת לבטלה, הרי השבטים מכרו את יוסף ולא פרעת עזרו מהם, או מזרעם, לכן נגזרה הגזרה על עשרה מחכמי ישראל, למסרם להריגה ביד מלכות הרשעה.

אמר לו רבי ישמעאל: עד עתה, לא מצא הקב"ה לפרע במקירתו, אלא בנו?

אמר לו גבריאל: חי נפשו ישמעאל בני, שמיזם שמכרו השבטים את יוסף לא מצא הקב"ה בדור אחד עשר צדיקים וחסידים, כמו השבטים,

לי את העור, בכדי שאסתכל עליו. כיון שהגיעו למקום תפלין צעק צעקה גדולה ומרה ונודעו שמים וארץ; צעק פעם שניה ונודעו פסא הכבוד, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: צדיק כזה שהראית לו כל גנוי העולם עליונים ורזי תחתונים, יהרג במיתה משנה? זו תורה וזו שכתרה? אמר להם הקב"ה: הניחו לו שתעמד זכותו לדורות שלאחריו. אמר הקב"ה: גזרה היא ואין מי שיפיר. יצאה בת קול ואמרה: אם אשמע קול אחר אהפך את כל העולם לתהו ובוהו. כששמע רבי ישמעאל כך, שתק! אמר לו הקיסר: עד עתה לא בכית ולא צעקת ועתה, אתה צועק.

אמר לו רבי ישמעאל: לא על נשמתו אני צועק, אלא על מצות תפלין שתחסר ממני. אמר לו הקיסר: עדין אתה בוטח באלקריך? אמר לו רבי ישמעאל: הן יקטלוני לא איהל. מיד יצאה נשמתו של רבי ישמעאל. בזכות רבי ישמעאל כהן גדול, הקב"ה, יעלה את כל נשמות הצדיקים, אשר מסרו את נפשם, על קדושת ה' ויציל, בימים אלה, את כל אחינו בית ישראל וישיענו ונשמת עשרה הרוגי המלכות, יהיו מליצי ישר בימים אלה על עם ישראל.

אגרת ג'

כי מנסה ה'

עוד טעם מדוע גלו לבבל: רבי חנינה פרש ואמר: משום ששפת הבבלים, ארמית, דומה מאוד ללשון הקדש וראוה ה' את צרתם ועניינם ולעמד ולהתמודד, גם עם השפה, ראה הקב"ה שזה דבר שיכבד עליהם מאוד, לכן הגלה לבבל.

עלא פרש ואמר: גלות עם ישראל לבבל, היתה משום ששם גדלים תמרים והתמר הוא מתוק ודבר מתיקה, מחדדים בתורה.

ורבי חנינה אמר: 40 שנה, לפני החרבן, לא גדלו תמרים בבבל ובדיוק בתאריך זה, לפני החרבן, עמדו הבבלים ומלאו את כל ארצם בעצי תמרים ואולי אפשר אף יותר לפרש ולומר: אמרו חז"ל 40 שנה לפני החרבן, עמד אחד מקדושי עם ישראל, רבי צדוק והיה עם מבקר עד ערב, במשך 40 שנה ולמחיתו היה אוכל תמר כל לילה וזה הזמן, אשר נכנס בלבבות הבבלים, למלא את ארצם בעצי תמרים ובודאי כח מסירותו, של רבי צדוק והנה נפשו, למען הכלל, הכניס בלבבות הבבלים 40 שנה לעשות, את אשר לא עשו, כל ימי חייהם לזרע תמרים ובכוחו, מתק ישראל בשעת הגלות והשעבוד, היה אף במשהו קל יותר.

לכן, נחזק בנפשנו, שכל דבר הבא לפנינו, יש לנו כוחות לעמד בו וכל מעשה טוב, אשר עושים, נזרע על ידו, ישועה וגדולה לזמן אחר, אשר התועלת מאוד נחוצה לאותו זמן.

הקב"ה יושיענו וינאלנו וישיענו ברחמינו לעיני כל חי הן גאלתי אתכם אחרית כראשית להיות לכם לאלקים

כ"ה תמוז

צריך האדם לדעת, אין הקב"ה נותן לאדם נסיון, אם אינו יכול לעמד בו ולכן, כשרואה האדם שנסיון בא אליו, ידע, שיש בכחו לעמד בנסיון, בעז ובתעצומות וזה פרוש הפסוק: "הנותן שלג בצמר".

מתי הקב"ה נותן שלג? כשיש צמר להתחמם 'כפור', פרוש קור גדול, מתי? שיש אפר לחמם את הבתים.

כל נסיון הבא לאדם, במשך חייו ידע בברור, שכל מה שיש לו לעשות, לבטח בהשם ולאסוף את הכוחות העצומים שטמונים בו וללכת בכל כוחו להכריע את הנסיון.

כל נסיון הוא כהר, הטפוס על ההר אינו דבר קל, אך כאשר מגיע האדם לפסגת ההרים שם הנוחות, האויר והבטחון, יותר חזקים ולכן, שם בשעת ההתמודדות ובשעת הקשי, ידע שיש בכחו להכניע כל דבר קשה ואחריתו תשגה מאוד.

ואף, כשנסתכל בימים אלו, 'בין המיצרים', על גלות עם ישראל לבבל, נמצא הדבר פלא גדול, אשר מובא בחז"ל: בקשו חכמים מדוע גלו ישראל לבבל ולא למדינה אחרת? תרצו חכמים ואמרו: הבבלים לא אכזריים, אכזריות קשה, לאומות העולם ומכבדים דתות אחרות. לכן, הקב"ה הגלה לבבל, ששם, לא יקרו על תורתנו, שלא ילמדוהו ובזכות התורה שלמדנו עם ישראל לא נכחד.

אגרת ד'

השוב טוב יהיה טוב

כ"ו בתמוז

כל אדם, צריך להיות מוכן בחיים, לכל הפתעה שלא תבוא לו.

תמיד יחשב האדם, רק על הדברים הטובים, משום שדעתו של האדם זה כמו מגנט, אם חושבים טוב, יכול לבוא לאדם טוב ואם חושבים רע חס וחלילה, יצפה האדם לרע שעתיד לבוא אליו.

לכן, כל פניותיו של האדם יהיו לצד החיובי, אך יבנה אדם את עצמו ואת בני משפחתו להיות מוכן אף לקשה ביותר, היכול לבוא עליו ועל בני משפחתו. כפי שמצאנו בדברי רבי אליעזר פאפו בפלא יועץ: אף אם עשיר אתה וכל טוב לא חסר, אם תנהיג את אנשי ביתך בצורה שאף אם יחסר לך, ידעו איך להתמודד בחיים, משום שכאשר מרגיל האדם את בניו לשפע מרבה ואינו מכינם לימים קשים חס ושלום אם בוא יבואו, איך ידעו להתמודד עם מקרי הזמן, אשר זה רק בידו יתברך ואין לשום אדם שליטה על זמנים ומצבים קשים!?

וכך מצאנו, בזמן חרבן בית המקדש לכלם היה שפע מרבה, היו משפחות עשירות עשר מפלג, אשר אין לשער ולתאר וברגע שהכל קרס, נפל, אנשים ומשפחות שלמות לא יכלו להתמודד עם הנסיונות הקשים, אשר הופיעו לפניהם. ובחז"ל יש (גטין דף נ.ו.) על מספר על אותה אישה עשירה מרתא בת ביהוס שמה מירושלים, אשר יצאה לחפש, אכל ברחובות העיר ובלי כונה דרכה על קלפת תמר ומהצער שהצטערה ומהפנוק שהיתה רגילה בו, נפחה נשמתה ומתה מן העולם. וכבר מצאנו, איך חנכו את גדולי ישראל, על שלמה המלך נאמר: "בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו" ודרשו חז"ל: שחפשו בכל התורה כלה ולא מצאו איזה עטרה העטירה אמו של

שלמה, ביום חתנתו? וספרו לנו חז"ל ספור, אשר הוא העטרה:

ביום חנכת בית המקדש, שלמה המלך אחרי שפרש מאשתו 7 שנים ולא שיתח יין 7 שנים וכלו היה מרפז בבגת בית ה' באותו לילה, בחנכת הבית, נשא לאישה שלמה, את בתיה בת פרעה והמפתחות של בית ה' היו תחת ראשו. הגיע זמן הקרבת הקרבנות ביום הראשון של בגת בית המקדש, עמדו הכהנים והלויים לרנע המיחל, להקריב את הקרבן אך שלמה המלך לא בא. שאלו, הרהרו היכן שלמה? יודעי דבר אמרו, ששלמה עדין לא התעורר. עמדו וחשבו מי ילך להעיר את המלך הגדול ולאף אדם לא היה האמץ להעיר את שלמה המלך, עד שהלכו לאמו, בת שבע ואמרו לה: אנו בבציה קשה, אף אחד אין לו האמץ להעיר את שלמה אך זמן הקרבנות הגיע, מה נעשה?

דרשו חז"ל: הלכה אמו לחדר שנתו, העירה אותו והקימה אותו ממטותו, גרדה אותו לבית המדרש בפני כל עם ישראל, הורידה את געליה, הכתה אותו בפני כל גדולי האמה ואמרה לו: זכית למלכות בזכות זה שהדתי שנה מעיני והתפללתי לזה וכעת אתה ישן בשעות כאלה? וצעקה ובתה אותו בפני כל עם ישראל.

ודרשו חז"ל: זוהי העטרה שהעטירה לו אמו, הבושה הצעקות, הבזיון - זוהי עטרה, הכתר המיוחד שהעטירה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו וזה מה שאמרו חז"ל: תורה שלמדתי באף, הינו בצער, ביגון ובאנחה, היא שגשגרה אחי.

הקב"ה, יזכה אותנו לימים טובים, לזמנים טובים "מלאה הארץ דעה את ה'" ועם ישראל לא ידע עוד דאבה.

ישועה והצלחה לכל עם ישראל.

הַשְׁפַּעַת הַצְּדִיקִים

כז תמוז

ימים המתקרבים ליום המד והנמקה - יום תשעה באב.

מאז שחרב ביתנו, עם ישראל, נמצא בצרה ומצוקה, בכל עת וזמן, אשר חשבו מאן דהוא שהנה, עת דודים בא ואיש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו והרגישו בטחון, הקב"ה, ערער את כל אשר חשבו ופתחו. ומתחנן הבית, כך לאורך כל הדורות, עם ישראל עמד בגזרות שונות ומשונות וצרה ויגון אמצא ובסוף, הגיעו למסקנה "דק בשם ה' אקרא" - זה המושיע!

אך בכל הזמנים, היו קדושי עליון, אשר עמדו כצנה ומחסה, בעד כלל עם ישראל, מסרו את גופם, את נפשם, את מעונם ואת כל אשר להם, לטובת הכלל והפרט.

יש מעשה המובא, על אחד מקדושי עם ישראל, הסבא משפולי, אשר בכל זמן אשר אנו רואים זמנים וגזרות קשות על עם ישראל, מקפידים אנו לספר את המעשה הזה ואף, לא עובר שבוע שאנו עם עצמנו, עומדים וממלמלים את אותו מעשה, על אותו קדוש עליון ולוקחים חזק על עצמנו ואולי על ידי דבור על מעשי צדיקים, אפשר לעורר רחמי שמים על הפרט והכלל.

מספר, שבזמן הסבא משפולי, היתה שנת בצרת קשה והגיע למצב שבו, לא היה אוכל והיה זמן קשה ביותר. כדרךם באומות העולם כל אשמה מאשימים מיד את עם ישראל, עמדו והאשימו שבגלל היהודים לא יורד גשם ועמדו וקצבו זמן שאם לא ירד עד התאריך הבא, גשמים מרבים ויתמלא החסר, גרוש וכליה היא מנת חלקם של היהודים.

הסבא משפולי, שהיה קדוש עליון ואוהב עם ישראל, אהבה גדולה, קרא לחכמים ותבע ואמר, שהוא רוצה להזמין את הקב"ה, לדין תורה בבית הדין.

כלם הזדעזעו, זעזוע גדול, מי יעלה בהר ה' מי יקום במקום קדשו מי יכול להעלות בדעתו מחשבה ודבור כזה? אך אף אחד לא העז לערער אחרי הסבא משפולי.

קבע הסבא משפולי, יום בית דין וזמן את כל הדינים וקרא לכל הרבנים וכל פרנסי הקהל וקבע להיות מייעדים ליום ולשעה שעומד לתבע לדין תורה את הקב"ה.

הגיע השעה והעת, הגיעו פרוגוד סגור, תובע הסבא משפולי, בבית הדין, הדינים ישבו והסבא משפולי התחיל טענותיו כלפי הקב"ה ואמר: רבנו של עולם אתה גזרת עלינו גזרות קשות, התרבת את בית המקדש, הגלית אותנו מארצנו, משעבדים אנו בין אומות העולם וכל צרה ומצוקה אנו נמצאים בה וכעת אינך נותן גשם ועם ישראל בצער ובצרה גדולה, תובע בדין תורה מרבון העולמים, להוריד גשמי ברכה וכך המשיך את טענותיו.

בתוך שהסבא משפולי טוען, במלים קשות ובעוז ובתעצומות, נפתחו שערי שמים וגשמי ברכה החלו לרדת.

זה היה בזמנים גדולים וקדושים, אשר היו לעם ישראל, בדורות הקודמים, כגון הבעל שם טוב ותלמידיו, רבינו חיים פינטו, רבינו יעקב אבוחצירא. אך, אנו בודד יתום, אין לנו על מי להשען, אלא, על אבינו שבשמים וכל אחד ואחד, צריך להרגיש מחיבות גדולה על הכלל ואי אפשר לומר: אצלי הכל טוב ולומר שלום עליך נפשי, אלא כלם, עם ישראל, כאגדה אחת, בלב אחד, כאיש אחד - חיב אדם לראות את צרת חברו.

נכנסים לשבוע הבעל"ט, שבוע של ראש חדש אב, אשר בו הלולת האר"י הקדוש ומתוך השפלות, שם תחל הרוקמות.

הקב"ה ידוממנו, יחזקנו, יושיענו ונזכה שאור השבת, ישפיע עלינו ונזכה לגאולה שלמה בקרוב.

אֵרֶץ בָּא

א' באב

לכל אהובינו וחביבינו

נכנסים אנו לחדש אב, אמרו חז"ל אב - ראשי תבות - אלול בא.

מתקרבים לימי הדין, עם איריה והרגשה וכאב של חרבן בית המקדש ותשעת ימים אלו לפני יום תשעה באב. צריך להזהר ולהשמר בימים אלו, מכל מחלקת, מכל סכנה ומכל דבר חדש. לא לחדש, לא לשמוח וכלשון חז"ל "משנכנס אב ממעטים בשמחה"

זחכמינו ז"ל מספרים שארבעים שנה רבי צדוק התענה ועוד ספורים מחרידים, איך הצדיקים ענו וקבלו על עצמם קבלות למתק את הגזרה של חרבן מעם ישראל, מדוע כל זה לא עמד ומתק את הדברים הקשים אשר עם ישראל עבר?

אלא, אפשר לבאר על פי דברי החכמים הקדמונים: ידוע ששתי כתות יש בטמאה ובס"א ושם האחת 'מחלת' ושם השניה 'לילית' למחלת יש 478 חילות, כמגן מחלת וללילית יש 480 חילות, כמגן לילית ושני כוחות הטמאה והרע האלו, ממלאות את חלל העולם. אך בכל זמן, שני הכוחות האלו בפרוד ומחלקת קשה ביותר: מחלת, היא הנותנת כח לאנשים, בזמן שחוטאים ועושים רע לצחק לשמוח ולהתהולל לדבר עברה, לכן שמה מחלת, מלשון מחול ושמחה. וללילית, כוחה הוא להכניס בלבבות האנשים עצבות, כבי והתמרמרות. ושמה 'לילית', מלשון 'לילה'

כאשר מחלת שולטת על האדם, האדם בשמחת עברה, מרומם בנפשו. וכל דבר רע טוב בעיניו. וכאשר לילית שולטת על האדם, נמצא האדם ביאוש, בהתמרמרות, ובמחלקת ורע עם כל סביבתו. בשעת חרבן בית המקדש, קרה דבר, מהדברים המשנים ביותר אשר קרו בעולם. מחלת ולילית התחברו ונהיו לאחד. בכל זמן, כאשר מחלת שולטת והעולם

נמצא בשכרון ובהוללות ובקלות דעת, על ידי כח ההפוך ממחלת על ידי כבי ושכרון הלב, אפשר להעלות התפללות אשר יעלו לשמים. ובשעה שלילית שולטת בעולם, והעולם בעצבות וביאוש ובאנחה, על ידי עבודת ה' בשמחה, אפשר לתקן ולהעלות כל הזמנים הקשים.

אך בזמן הקשה, זמן חרבן בית המקדש. התאחדו שני הכוחות האלו יחד וסגרו את שערי שמים. וכל התפללות, התחנונות והבקשות נחסמו וכן לא היה כח, אשר יכל לעמד וחרבן חמור היה בעולם.

הבן איש חי, משל את שני הכוחות הללו, לאדם אשר הלך עם חמורו ועל חמורו היה רכוש מרבה והנה, כשירד החשכה החליט לרדת ולישון ליד חמורו.

מצד אחד ראה לסטים את החמור מלא באבנים טובות ומצד שני ראה לסטים שני אף הוא, את החמור מלא באבנים ורכוש טוב. שניהם התקרבו לגנב את הסחורה היקרה, כשהגיעו פנים אל פנים, כל אחד חשב, שהעומד למולו הוא בעל הבית ונלחמו אחד עם השני, עד ששניהם הכניעו אחד את השני ובעל החמור נצל עם סחורתו.

כך נלחמת העצבות הרעה והשמחה הרעה, כשני לסטים הנלחמים. ובין מלחמתם, יכול האדם לחמק ולהנצל.

האדם צריך לדעת, יש עתות וזמנים, שצריך לנהג ב"עבדו את ה' בשמחה" - שזה כנגד 'מחלת' ויש עתות וזמנים, שצריך לנהג ב"עבדו את ה' ביראה" - כנגד 'לילית' לכן, ננהג בטוב טעם ודעת ונדע את העתים והזמנים ודבר בעתו מה טוב.

לבנו באהבה מרבה על כל אהובינו וחביבינו בכל אתר ואתר ומברכים ומתפללים לראש חדש טוב ושנוכה כלנו לבגין בית המקדש במהרה בימינו ויקים בנו "מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב ה' שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל"